

P.G. Wodehouse, *Something Fresh. A Blandings Story*

Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate

© 2003, 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Manuela Oboroceanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WODEHOUSE, P.G.

Greșeala lordului Emsworth: din povestile Castelului Blandings /
P.G. Wodehouse; trad din lb. engl. de Carmen Toader. – Iași: Polirom,
2012

ISBN print: 978-973-46-2561-1

ISBN ePub: 978-973-46-2714-1

ISBN PDF: 978-973-46-2715-8

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

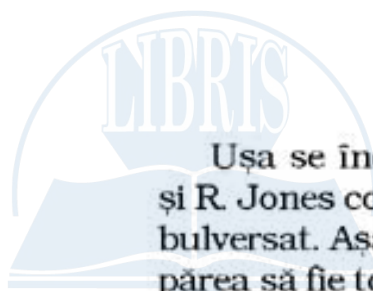
P.G.
WODEHOUSE

Greșeala lordului
Emsworth

Din poveștile Castelului Blandings

Traducere din limba engleză
de Carmen Toader

POLIROM
2012

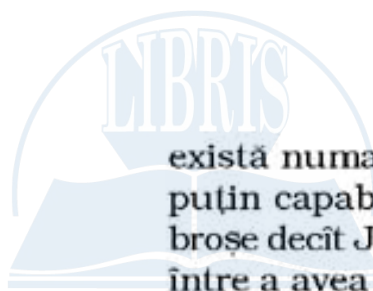
Ușa se închise, servitoarea se retrase în adâncuri și R. Jones coborî tiptil câteva trepte. Se simțea profund bulversat. Așadar deducțiile sale erau eronate, iar Joan părea să fie tot atât de sinceră pe cât crezuse la început. Cele două fete își vorbiseră de parcă se cunoșteau de multă vreme. De parcă se știau de o viață. Acesta era lucrul care îl lăsase perplex pe R. Jones.

Cu mersul unui indian apaș, se apropie de ușă și își lipi urechea de ea. Se auzea destul de bine.

Între timp, înăuntru, Aline începu să se mai calmeze căci Joan vădea multă stăpînire de sine.

Joan își schimbase expresia pe care chipul său o avusese în cursul întîlnirii precedente. Acum privirea ei era blindă, jumătate compătimitoare, jumătate disprețuitoare, datorită compensației pe care o oferă viața celor pe care îi supune la suferințe și care îi face capabili să privească cu un anumit grad de dispreț micile probleme ale celor ocrotiți de soartă. Joan își amintea de Aline din vremurile trecute și știa că este o victimă eternă a micilor neazuri. Chiar și în timpul școlii avea mereu nevoie să fie ocrotită și mîngîiată. Firea ei agreabilă părea să atragă ca un magnet micile lovituri și săgeți ale destinului. Aline era o fată care trezea instinctul protector în anumite ființe umane. Această însușire îl ținea pe George Emerson treaz în timpul nopților și acum o emoționa și pe Joan. Joan, pentru care viața reprezenta o luptă continuă de a ține foamea la o distanță rezonabilă și care socotea că are o zi fericită atunci cînd izbutea să-și plătească chiria și eventual să cocheteze cu ideea de a-și cumpăra o pereche de pantofi sau o pălărie, nu putu să se abțină să nu se gîndească, uitîndu-se la Aline, că problemele ei personale erau neglijabile și simți o nevoie imperioasă să-și consoleze și să-și mîngîie prietena. Cunoștințele ei despre Aline o determinau să creadă că, probabil, făcuse o tragedie din faptul că își pierduse o broșă sau că i se vorbise urît. Dar și că aceste tragedii însemnau foarte mult pentru Aline. Pînă la urmă neazul, ca și frumusețea,

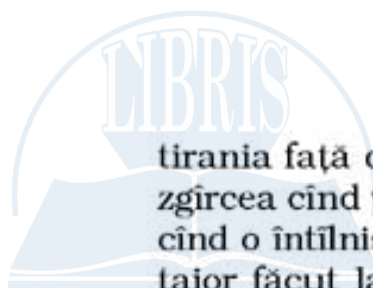
există numai în ochiul privitorului, iar Aline era mai puțin capabilă să îndure cu stoicism pierderea unei broșe decât Joan a unei slujbe care reprezenta diferența între a avea suficient de mâncare și a muri de foame.

— Te frământă ceva, spuse ea. Stai jos și povestește-mi.

Aline se așeză și studie camera dărăpănată. Datorită aceluia ciudat proces care face din spectacolul nenorocirilor altora un leac pentru ale tale, se simțea deja mai bine. Nu-și putea analiza gândurile, pe care nu le percepea cu claritate, dar simțea că, deși era destul de neplăcut să fii terorizată de un tată dispeptic, viața avea și alte părți mai rele pe care cealaltă însușire importantă a tatălui său în afară de dispepsie – bogăția – o ajutase să le evite. În acest moment, în minte îi încolțiră rădăcinile timizi ale unei teorii filozofice. Reuși aproape să introducă problema într-o ecuație. Dacă tatăl ei nu ar fi suferit de indigestie, atunci nu ar fi terorizat-o. Dar, dacă tatăl ei nu ar fi cîștigat o avere, atunci nu ar fi suferit de indigestie. Deci, dacă tatăl ei nu ar fi cîștigat o avere, atunci nu ar fi terorizat-o. De fapt, dacă tatăl ei nu ar fi terorizat-o, atunci nu ar fi fost bogat. Și dacă nu ar fi fost bogat... Studie covorul decolorat, tapetul pătat și perdelele unsoase cu o privire cuprinzătoare... Cu siguranță, sabia avea două tăișuri. Începu să se rușineze puțin de supărarea ei.

— Nu-i nimic de fapt, zău așa, spuse ea. Cred că am făcut din țințar armăsar.

Joan se simți ușurată. Bătălia pentru supraviețuire naște stări de depresie și o astfel de stare o copleșise exact înainte de vizita lui Aline. În acel moment viața i se așternuse în fața ochilor sub forma unui drum lung, prăfuit și lipsit de speranță. Se săturase să lupte. Voia bani și liniște și o pauză în cursa perpetuă cu notele de plată săptămânale. Criza ei fusese declanșată parțial de insinuările voalate ale lui R. Jones, dar, mai ales, de întâlnirea cu Aline, lucru de care încă nu-și dădea seama. Domnul Peters putea fi necontrolat în conversațiile cu fiica sa – putea să își manifeste

tirană față de ea în nenumărate chipuri, dar nu se zgîrcea cînd venea vorba de banii de rochii și, atunci cînd o întîlnise, Aline purta o pălărie de la Paris și un taior făcut la comandă de o simplitate scumpă atît de izbitoare, încît șarpele cel verde al invidiei aproape că-i spulberase bucuria revederii prietenei sale din vremurile mai îmbelșugate. Își suprimase invidia care se răzbunase atacînd-o cu forțe proaspete sub forma celei mai aprige crize de melancolie din ultimii doi ani. Fusesse gata să-și ascundă depresia pentru a o alina pe aceea a prietenei sale, dar simțea o ușurare pronunțată la gîndul că nu mai era nevoie.

— Lasă asta, zise ea. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Tot tata, spuse simplu Aline.

— L-ai înfuriat cu ceva? întrebă ea.

— Nu eu. Dar, ei bine, mă aflam acolo.

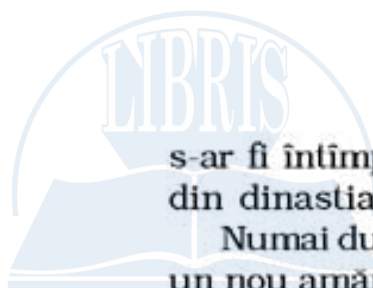
Deprimarea lui Joan se mai atenuează puțin. Uitase, din pricina suferinței buimăcitoare provocate de spectacolul oferit de Aline purtînd acea pălărie și acel taior făcut la comandă, că pălăriile de la Paris și costumele de sute de dolari aveau și ele dezavantajul lor. În fond, ea nu depindea de nimeni. Poate că era nevoită să-și masacreze frumusețea cu pălării și haine care nu fuseseră niciodată mai aproape de Paris decît de Tottenham Court Road, dar cel puțin nimeni nu o teroriza cînd nu era în toane bune numai fiindcă se găsea prin preajmă.

— Ce rușine! zise ea. Povestește-mi totul.

După o remarcă despre cît de ridicol era de fapt totul, Aline porni să depene evenimentele petrecute în acea după-amiază.

Joan o ascultă înăbușindu-și un puternic impuls de a chicoti. Opiniile sale erau cele ale unei persoane obișnuite, și o persoană obișnuită nu poate înțelege importanța scarabeului în lume. Despre domnul Peters avea impresia că este un bătrîn excentric care făcea mult prea mult zgomot pentru nimic. Pierderile ar fi trebuit să aibă o valoare concretă ca s-o impresioneze pe Joan. Nu putea să priceapă că domnul Peters ar fi renunțat mai degrabă la un colier de diamante, dacă

s-ar fi întîmplat să aibă vreunul, decît la Keopsul lui din dinastia a patra.

Numai după ce Aline își încheie povestirea, adăugînd un nou amănunt, își reconsideră în mod serios opinia.

— Tata spune că o să dea o mie de lire oricui i-l va aduce înapoi.

— Ce?

Întreaga întîmplare luă o cu totul altă întorsătură pentru Joan. Bani vorbesc. Cuvintele domnului Peters ar fi putut fi doar o izbucnire retorică într-un moment de restriște. Dar, chiar făcînd abstracție de acest lucru, și tot rămînea un substrat de-a dreptul interesant. Cineva care strigă în gura mare că va da o mie de lire pe un anumit obiect probabil că va da măcar o sută, iar avutul lui Joan se găsea de obicei într-o stare în care o sută de lire reprezenta o sumă de invidiat.

— Sigur nu vorbea serios!

— Ba eu cred că da, zise Aline.

— O mie de lire!

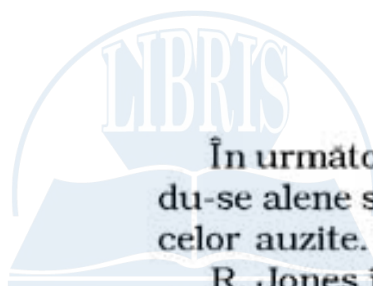
— Știi, nu înseamnă prea mult pentru tata. În fiecare an donează unei universități o sută de mii de dolari.

— Dar nu pentru un scarabeu mic și jegos!

— Nu înțelegi cît de mult își iubește tata scarabeii. De cînd s-a retras din afaceri este pur și simplu fascinat de ei. Știi, toți colecționarii sînt la fel. Citești mereu prin ziare despre cîte cineva care dă o grămadă de bani pe diverse lucruri ridicole.

De partea cealaltă a ușii, R. Jones, cu urechea lipită de ea, se înfrupta cu lăcomie din ceea ce auzea. Dacă ar fi fost după el, ar fi rămas în această poziție mult timp ca să mai afle și alte informații minunate, dar, în vreme ce Aline rostea ultimele cuvinte, o ușă se deschise la un etaj mai sus, cineva ieși pe culoar fluierînd și începu să coboare treptele.

R. Jones nu stătu pe gînduri. Imediat ajunse în holul de la intrare bijbîind după clanța ușii cu o agilitate de care foarte puțini observatori obișnuiți ai dimensiunilor lui l-ar fi crezut capabil.

În următorul moment se afla pe stradă, îndreptându-se alene spre Leicester Square și reflectând asupra celor auzite.

R. Jones își dobîndea în mare parte substanțialul venit anual reflectînd asupra celor auzite.

În cameră, Joan se uita la Aline cu privirea holbată a cuiva care are vedenii sau e plin de inspirație. Se ridică în picioare. Există anumite ocazii cînd trebuie să vorbești în picioare.

— Adică vrei să spui că tatăl tău va da într-adevar o mie de lire cui îi va aduce chestia aia înapoi?

— Sînt convinsă. Dar cine să i-l aducă?

— Eu, zise Joan. Și mai mult, chiar o s-o fac!

Aline o privi neajutorată. În timpul școlii, fusese topită după Joan. În plus, mereu avusese sentimentul că pentru ea nimic nu era imposibil. Adorația față de o eroină, la fel ca adorația față de un erou, cu greu se stinge. Se uită la Joan cu senzația acută a cuiva care tocmai pusese din greșeală în mișcare o mașinărie puternică.

— Dar, Joan!

Numai atît putu să îngaiame.

— Scumpa mea, este foarte simplu. Conteștii ăsta al tău a dus chestia aia la Castel, ca un bandit. Spui că te duci în vizită acolo vineri. Tot ce trebuie să faci este să mă iei cu tine.

— Dar, Joan!

— Care e problema?

— Nu prea văd cum te-aș putea lua cu mine.

— De ce nu?

— Of, nu știu.

— Și care e obiecția ta?

— Păi, nu-ți dai seama? Dacă mergi acolo în calitate de prietenă a mea și ești prinsă că ai furat scarabeul, atunci o să se întîmple exact ceea ce a încercat tatăl meu să evite... Știi tu, cu logodna și restul.

Acest aspect al problemei îi scăpase lui Joan. Se încruntă, furată de gînduri.

— Înțeleg. Ai dreptate, dar trebuie să existe o soluție.

— Nu există, Joan, zău așa. Nu te mai gîndi la asta.

— Să nu mă mai gîndesc la asta! Scumpa mea, îți dai seama măcar un pic ce înseamnă o mie de lire – sau măcar un sfert din o mie de lire – pentru mine? Aș face orice pentru ei, *orice!* Și în plus mă mai și distrez. Nu cred că îți dai seama nici de asta. Vreau o schimbare. Vreau ceva nou. De ani de zile mă tîrăsc de pe o zi pe alta, e timpul să-mi iau o vacanță. Trebuie să existe o cale să mă iei cu tine... Păi, sigur! Cum de nu m-am gîndit pînă acum? O să mă iei cu tine vineri pe post de cameristă!

— Dar, Joan, nu pot!

— De ce?

— Nu – nu pot.

— De ce?

— Așa!

Joan înaintă pînă în locul în care ședea ea și îi puse cu hotărîre mîinile pe umeri. Avea o expresie inflexibilă.

— Aline, scumpo, nu are sens să ne certăm. Ai putea la fel de bine să te cerți cu un lup care e pe urmele unui țaran apetisant din Rusia. Am nevoie de banii ăștia. Am nevoie neapărat de ei. Mi-i doresc mai mult decît și-a dorit cineva ceva pe lume. Și am de gînd să-i obțin! De acum înainte, pînă la noi ordine, sînt camerista ta. Poți să-i dai concediu celei pe care o ai deja.

Aline o privi șovăitoare. Spiritul zilelor de școală, cînd nimic nu era imposibil pentru Joan, puse stăpînire pe ea. Mai mult, nebunia planului începuse s-o atragă.

— Dar, Joan, zise ea, știi că e ridicol! N-ai putea să treci niciodată drept cameristă. Ceilalți servitori te-ar da în vileag. Bănuiesc că există o mulțime de lucruri pe care o cameristă trebuie să le cunoască.

— Draga mea Aline, dar eu le știu pe toate. Nu mă poți birui cînd vine vorba de eticheta servitorilor, eu am fost cameristă!

— Joan!